

✓ розпоряджатися майном та коштами на балансах студентського самоврядування;

✓ Аналізувати та вносити деякі зміни щодо змісту курсів і програм.

Ефективність виховання студентського самоврядування полягає в тому, що процес активної участі має переважно виховний і розвивальний характер: навчання виконує функцію засобу розвитку в студента професійного й творчого інтересу до певного виду позитивної діяльності, яка сприяє виявленню і розвитку його індивідуальних можливостей.

Отже, самоврядування в закладах вищої освіти дуже потрібне. Його функціонування, задуми розвитку дотримуватися всіх зазначених вище норм дають студенту буде набувати освіченності та сформує організаторські, лідерські навички. Студент буде більш відповідальним та самореалізованим. Матиме багаж витримки до випробувань та певні моральні цінності, які знадобляться й надалі.

Список використаних джерел

1. Лобода Д. О. «Положення про студентське самоврядування у Полтавському національному педагогічному університеті імені В. Г. Короленка». Режим доступу: http://pnpnu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/02/polozhennya-sr_2018-2019.pdf

2. Кращенко Ю. П. «Виховний потенціал системи студентського самоврядування». Режим доступу: <http://dSPACE.pnpnu.edu.ua/bitstream/123456789/5633/1/Kraschenko.pdf>

3. Трибулькевич К. Г. «Розвиток студентського самоврядування у вищих навчальних закладах». Режим доступу: https://ihed.org.ua/wp-content/uploads/2019/01/Trybulkevich_02.02.2017_disertac.pdf

4. Кращенко Ю. П. «Особливості організації системи студентського самоврядування». Режим доступу: <http://elcat.pnpnu.edu.ua/docs/Kpaschenko.pdf>

Віолетта ПІКАЛОВА

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Економічний приріст держави в XXI столітті функціонуватиме тільки за умов орієнтування на інновації. Саме одним із головних носіїв інноваційної спроможності є заклади вищої освіти, які не можуть перебувати осторонь процесів, які трапляються в суспільстві. Заклади вищої освіти зобов'язані не лише звертати увагу на фундаментальні та прикладні дослідження, але і повинні займатися розробкою змісту прогресивних освітніх програм, які випереджують за пошуком сучасних технологій.

Вдалося помітити, що раніше поняття «інноваційна діяльність», «інноваційний процес» у вітчизняній літературі дуже рідко вживалися. Але Н. Лапіним, М. Волинською, Б. Мартиросяном та ін.) досить продуктивно й завзято обговорено створення інновацій, методик у вищих навчальних закладах освіти [3, с. 1]. Теоретичною резолюцією педагогічної інноватики також займаються Л. Даниленко, В. Онушкін, М. Кларин, Л. Ващенко, І. Підласий, О. Савченко. У цьому аспекті варто взяти до уваги і те, що науковцями зроблено класифікацію освітніх інновацій та сформульовано основні дефініції; розглянуто характеристику інноваційної діяльності [2, с. 2].

Слід зауважити, що науковці мали різноманітні підходи до формування поняття «інновація», наприклад:

– О. Савченко: «Інновація-це процес створення, поширення й використання засобів (нововведень) для розв'язання тих педагогічних проблем, які досі розв'язувалися по-іншому» [4, с. 356]

– Л. Ващенко: «Інновація-це комплексний, цілеспрямований процес створення, розповсюдження і використання новації» [5, с. 45].

Метою публікації є характеристика інноваційної діяльності українських закладів вищої освіти.

Як відомо, для результативної модернізації необхідно, щоб відбувся перехід закладів вищої освіти України від узвичаєного в режим, який ґрунтується на інноваційному розвитку. Є очевидним, що перехід закладів вищої освіти України в такий режим як тактичної мети демонструє реалізацію деяких цілей:

- Залучення всього колективу закладу вищої освіти до інноваційного процесу;
- створення програми та здійснення стратегічної мети;
- втілення ефективної підготовки бакалавра і магістра;
- розробка основ модернізації освітньої, а також наукової діяльності закладів вищої освіти;
- здійснення програм координації з українськими закладами вищої освіти – партнерами з інноваційного розвитку;
- збільшення кількості програм міжнародної співпраці [3, с. 6].

Маємо зауважити те, що мета інноваційної діяльності в закладах вищої освіти – це, перш за все, визначення механізмів та певних умов їх успіху, які, у свою чергу:

- Сприятимуть стійкому, конкурентоздатному, результативному, соціально-економічного розвитку України;
- забезпечать якісні зміни саме в системі освіти;
- будуть брати до уваги суспільний запит, саме з боку різних груп населення;
- дорівнюють тенденціям розвитку сучасної України;
- сформулюють умови для бажання людей брати участь у розвитку освіти [6, с. 7-8].

Інноваційне піднесення освіти спирається на спеціально побудовані принципи та напрямки, на підставі яких повинні відбуватися зміни, які забезпечують його постійність, якість, сутність та інвестиційну привабливість. З-поміж них: принцип побудови інноваційного розвитку, принцип беззупинності освіти, принцип інноваційності освітньої сфери, принцип випереджаючого розвитку освіти, принцип стратегічного вкладення, принцип безпосередності освіти і суспільної участі [1, с. 8-9].

Вважається, що під час втілення інновацій у сфері вищої освіти встановлюється сучасна освітня система – глобально індивідуалізоване, стає накопичення та творення знання. Така система уявляє собою єдність технологій у наукових досягненнях та взагалі у царині освіти. Паралель різних теоретичних ідей, добір і розробок кращих варіантів розвитку науково-дослідницької роботи, а також діяльності закладу вищої освіти в цілому, є значенням творення інноваційної діяльності.

Освітні інновації та їх запровадження виявляють майбутнє освіти. Саме побудова інноваційної освіти є стратегічною метою будь-якої країни, що визначає конкурентоспроможне майбутнє в сучасному відкритому світі [1, с. 13-24].

Як відомо, Україна в індексі глобальної конкурентоспроможності посідає не високі позиції щодо рівня модернізованого та технологічного розвитку, хоча має можливості для підвищення завдяки інтенсивній активізації інноваційної діяльності наукових установ та їх продуктивної співпраці із виробничими структурами в утворенні інноваційного продукту. А для цього всього потрібно на загальнодержавному рівні впровадити заходи в частині розбудови макроекономічних умов для згурпування зусиль університетів, наукових установ та підприємств в інноваційному процесі.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що інноваційна діяльність полягає в постійному пошуку та уведенні нових дійових технологій навчання, наслідком яких буде формування активної діяльності особистості. Орієнтація на нове не є самоціллю педагогічної інноватики, бо саме вона спрямована на гарантування адекватності та активності навчально – виховного процесу, а також його результатів вимогам

суспільства. А в динамічно змішаному суспільстві, як відомо, це схилитиме до систематичного оновлення змісту і форм навчання, максимально пильного ставлення до нового.

Доведено, що інноваційна діяльність у закладах вищої освіти – вагома відповідь на різні виклики сучасності, які обумовлені переходом суспільства до інноваційного розвитку, тому вони і визначають гнучкість системи освіти, реалізацію транснаціональних та конкурентоспроможних освітніх національних проєктів. Імплементация інноваційної діяльності є запорукою конкурентоспроможності національної освіти та її здатності творити інноваційну людину.

Список використаних джерел

1. Сірий Є.В. Інноваційний розвиток освіти в Україні: розгортання проблеми та засадницькі орієнтири, 2010. 14 с.
2. Шарата Н. Г. Інноваційність в освіті – ознака сучасності. 2012. 4 с.
3. Клімова Г.П. Інноваційний розвиток вищої освіти України : методологічний аспект аналізу, 2013. 15 с.
4. Савченко О. Я. Дидактика початкової школи. К. : Освіта, 1997. 400 с.
5. Ващенко Л. М. Управління інноваційними процесами в загальній середній освіті регіону : Монографія. К. : Видавниче об'єднання «Тираж», 2005. 380 с.
6. Кожем'якіна С.М. Інноваційна діяльність вищих навчальних закладів України : макроекономічна оцінка, 2016. №6. 30 с.

Валерія МАКУШЕНКО

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ В ПОЛЬЩІ

Останнім десятиліттям затребуваність польської вищої освіти значно зросла. Причому не лише серед молоді самої Польщі, але і її найближчих сусідів – України та й інших європейських країн. Система вищої освіти, що склалася в Польщі, повною мірою відповідає вимогам Європейського Союзу, а дипломи випускників польських закладів вищої освіти визнані у всіх країнах ЄС.

Зважаючи на структуру, що постійно розвивається, проблема вивчення функціонування системи вищої освіти в Польщі викликає особливий інтерес як в українських, так і в польських вчених В. Банашак, М. Гавран, І. Голуб, Л. Загоруйко, Г. Іздебські, М. Квіск, М. Карпуленко, Ю. Лісневська, К. Павловський, А. Радван, М. Чапка та інші.

На сучасному етапі розвитку суспільства польський уряд приділяє значну увагу вдосконаленню та розвитку системи вищої освіти в країні, розуміючи, що саме тут криється значний потенціал для розвитку країни. Правовою основою вищої освіти в Польщі є ст. 70 Конституції Республіки Польща, в якій йдеться про право кожного на освіту, причому для дітей до 18 років воно є обов'язковим [2]. Державні органи надають громадянам загальний та рівний доступ до освіти. Для цього вони створюють та підтримують системи індивідуальної фінансової та організаційної допомоги учням та студентам.

Мета статті – схарактеризувати особливості функціонування вищої освіти в Польщі на основі аналізу законів про вищу освіту республіки. Розглянути особливості вступних компаній, терміни проходження навчання, пільги студентів, а також стипендії.

Маємо підкреслити, що існуюча нині система вищої освіти Польщі склалася внаслідок багаторазового реформування, проб та помилок, наукових дискусій та експериментів. На сьогоднішній день у країні працюють як державні, так і недержавні заклади вищої освіти. Принципи функціонування вищої освіти визначаються чинним